

Aby děti uměly číst a psát, musí chodit do školy, ale Pipi z dalšího příběhu byla ve škole jen jednou a podle toho, co jsem slyšel, to nedopadlo zrovna nejlépe!

Pipi Dlouhá punčocha jde do školy

Tomy a Anika chodili samozřejmě do školy. Každý den v osm ráno vyrazili z domova ruku v ruce a s učebnicemi v podpaží. V tu dobu většinou Pipi hřebelcovala koně nebo pomáhala Panu Nilssonovi s oblékáním. Anebo se právě věnovala rannímu tělocviku, který spočíval v tom, že se postavila rovně jako svíčka a udělala třiačtyřicet přemetů ve vzduchu. Potom si sedla na kuchyňský stůl a v klidu si vypila velký hrnek kávy a snědla veliký krajíc chleba s máslem a se sýrem.

Cestou do školy se Tomy a Anika vždycky toužebně ohlíželi na vilu Vilekulu. Nejraději by si byli šli k Pipi hrát. Škoda, že Pipi nechodí s nimi!

„To bychom chodili ze školy spolu a cestou bychom si hráli,“ říkal Tomy.

„A cestou do školy taky,“ dodala Anika.

Čím víc na to, děti, myslím, tím je mi jasnější, jak to Tomyho a Aniku muselo mrzet, že Pipi nechodí s nimi do školy. Nakonec se rozhodli, že ji přemluví.

„Kdybys věděla, jakou máme hodnou paní učitelku,“ začal zchytra Tomy jednou odpoledne, když s Anikou nejdřív udělali všechny úkoly a pak přišli do vily Vilekuly.

„Ani si nedovedeš představit, jaká je ve škole legrace,“ ujišťovala ji Anika.

„Já bych se snad zbláznila, kdybych tam nemohla chodit.“

Pipi seděla na stoličce a myla si ve škopku nohy. Neřekla ani slovo, jenom zavrtěla prsty u nohou, až voda vystříkla na podlahu.

„A taky máme vánoční prázdniny a velikonoční prázdniny a letní prázdniny,“ pokračovala Anika. Pipi se zamyšleně kousla do palce u nohy, ale pořád nic neříkala. Najednou rázně vylila všechnu vodu na podlahu, takže Pan Nilsson,

který seděl a hrál si se zrcátkem, měl úplně mokré kalhoty.